

תפ (באר שבע) 26580-07-24 - מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה
ע"י נ' עומרי לזימי - ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 26580-07-24 מדינת ישראל נ' לזימי

לפני כבוד השופטת מירב עמר כהן

מאשימה מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה ע"י עו"ד

נגד

נאשמים עומרי לזימי - ע"י עו"ד הדס לוי

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם.

רקע והשתלשלות העניינים

1. בתאריך 10.07.2024 הוגש כתב אישום בשל בקשת הנאשם להישפט בגין הודעת קנס.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה בגין **איסור גרימת רעש באמצעות מכשירי קול** - עבירה לפי סעיף 2 ו-14 **לחוק למניעת מפגעים**, תשכ"א - 1961 ותקנות 3(א) ו-17 לתקנות **למניעת מפגעים (מניעת רעש)**, תשנ"ג, יחד עם פרט 9 בתוספת **לצו סדר הדין הפלילי (עבירות קנס - מניעת רעש)**, תש"ס - 2000.

בכתב האישום נטען כי בתאריך 17.02.2024, בשעה 01:01, בשד' יעלים 310/1 באילת, נשמעה מוזיקה בעוצמה גבוהה אשר גרמה לרעש חזק. עוד נטען בכתב האישום כי במועד הרלוונטי היה הנאשם בעל השליטה במקום.

2. בתאריך 02.09.2024 הוגשה בקשה ע"י המבקש למינוי סנגור ו"להבין מדוע הדיון בבאר שבע ולא באילת".

בתאריך 03.09.2024 ניתנה החלטה המפנה את שאלת הייצוג לסנגוריה הציבורית וביחס

למיקום הגשת כתב האישום הופנה לקבלת התייחסות המשיבה.

ביום 09.09.2024 נמסרה הודעת הסנגוריה הציבורית ולפיה, בין היתר, מאחר ועמדת המאשימה איננה כוללת עתירה למאסר בפועל לא מתקיימות העילות למינוי הסנגוריה הציבורית. באותו מועד ניתנה החלטה מפורטת של בית המשפט המתייחסת לבקשת המבקש להעברת הדיון לבית המשפט באילת - הבקשה נדחתה.

3. בתאריך 19.09.2024 הנאשם לא התייצב לדיון. בנוסף, כעולה מפרוטוקול הדיון,

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם ידע על מועד הדיון, שכן הגיש בקשה קודם לכן לבית המשפט. בנוסף, לבקשת בית המשפט, ב"כ המאשימה ניסה להשיג את הנאשם טלפונית אך ללא מענה ובנסיבות אלה ניתן פס"ד בהיעדרו, תוך שהוטל עליו לשלם את קנס המקור בסך 350 ₪.

4. בתאריך 09.11.2025, **בחלוף למעלה משנה**, הגיש הנאשם בקשה לקיום דיון חוזר/ביטול פס"ד שניתן בהיעדר כאשר במסמך הבקשה ציין כי לא יכול היה להתייצב עקב מצב רפואי.

כמו כן, ציין כי זכותו להישמע ולהגן על עצמו.

בתאריך 11.11.2025 ניתנה החלטה ולפיה הבקשה נעדרה כל התייחסות לטענות הגנה.

בתאריך 25.11.2025 ניתנה החלטה נוספת לפיה הנאשם לא הגיב להחלטת בית משפט ולפנים משורת הדין נקבע דיון לתאריך 16.12.2025.

ב"כ המאשימה הגיש ביחס למועד זה בקשת דחייה והדיון נקבע ליום 24.12.2025.

5. בתאריך 14.12.2025 הוגשה בקשה ע"י הנאשם להעברת מקום הדיון בטענה כי הגעה לבאר שבע תגרום לו נזק של אובדן יום עבודה מלא, הוצאות נסיעה ודלק גבוהות, ומרחק שאינו סביר ביחס למהות הדו"ח. ביום 15.12.2025 ניתנה החלטה במסגרתה בית המשפט הורה על מינוי הסנגוריה הציבורית לייצוג הנאשם. ביחס לבקשה להעברת מקום הדיון, הופנה המבקש להחלטה מיום 09.09.2024.

6. בתאריך 22.12.2025 הגיש הנאשם בקשה להקפאת הליכים ביחס למרכז לגביית קנסות.

בתאריך 30.12.2025 הגיש ב"כ הנאשם בקשה לעיכוב הליכי הגבייה במרכז לגביית קנסות. ניתנה החלטה ביום 30.12.2025 כי עקב כך שלא ניתנה החלטה על ביטול פס"ד אלא ניתנה החלטה על קיום דיון בבקשה לביטול פס"ד, לא ניתן לבטל את ההליכים.

7. בתאריך 02.01.2026 הוגשה בקשה ע"י ב"כ הנאשם להשתתפות הנאשם בדיון שנקבע

בהיוועדות חזותית וכן בקשה לעיכוב הליכי הגבייה. בבקשה ציין ב"כ הנאשם מספר טענות הגנה וכן ציין כי הנאשם מתגורר בעיר אילת, התייצבותו הפיזית לדיון כרוכה בנסיעה ארוכה, הפסד יום עבודה מלא ונסיעה בהוצאות גבוהות כאשר הליך מושא הבירור עניינו תשלום של קנס בסך 350 ₪.

בתאריך 05.01.2026 ניתנה החלטה המורה על השתתפות הנאשם בהיוועדות חזותית וניתנה החלטה ביחס לעיכוב הליכי הגבייה במרכז לגביית קנסות.

בתאריך 06.01.2026 הוגשה תגובת המאשימה ביחס לבקשה לעיכוב הליכים ולביטול פסק דין.

8. בתאריך 11.01.2026 התקיים דיון כאשר אליו התייצב ב"כ הנאשם ללא ב"כ המאשימה. במועד זה, הוגשה בקשה מטעם המאשימה לדחיית מועד הדיון נוכח הנסיבות אשר פורטו בבקשה. בנסיבות אלה נדחה הדיון בבקשה לביטול פסק הדין ליום 22.01.2026.

9. ביום 11.01.2026 הוגשה בקשה להשתתפות הנאשם בדיון בהיוועדות חזותית.

ב"כ הנאשם חזר על כך כי הנאשם מתגורר באילת, מדובר בנסיעה ארוכה והפסד יום עבודה ולרבות הוצאות נסיעה כאשר מדובר בהוצאות לא פרופורציונליות בהינתן כי מדובר בהודעת קנס כשהתשלום לצדה הוא 350 ₪.

בתאריך 12.01.2026 ניתנה החלטה ולפיה, נוכח היות הנאשם מיוצג ובנסיבות אשר פורטו בבקשה, בית המשפט נעתר לבקשה. בתאריך 14.01.2026 ניתנה החלטה נוספת ולפיה, לאחר עיון נוסף, ב"כ הנאשם התבקש להצביע על מקור סמכות המאפשר קיום דיון בהיוועדות חזותית בהליך פלילי, ביחס לנאשם שאיננו עצור, ונקבע כי הנאשם יתייצב לדיון. בתאריך 18.01.2026 הגיב ב"כ הנאשם והפנה לסמכותו הטבועה של בית המשפט להורות על קיום דיון בהיוועדות חזותית נוכח הנסיבות החריגות של התיק. באופן חילופי, ביקש להעביר את מקום הדיון לאילת.

על בקשה זו התבקשה תגובת המאשימה וביום 19.01.2026 ניתנה תגובת המאשימה לפיה הותירה את התייצבות הנאשם בדרך של היוועדות חזותית לשיקול דעת בית משפט, תוך ציון כי אין עיגון בדיון להורות כך. ביחס לבקשה להעברת הדיון לבית המשפט באילת המאשימה התנגדה, תוך ציון העובדה כי בית המשפט החליט בדבר ולא הוגש על כך ערעור כך שמדובר במעשה בית דין.

בתאריך 20.01.2026 ניתנה החלטה ולפיה שאלת סמכות בית המשפט להורות על קיום דיון במתכונת של וויעוד חזותי, לנאשם בהליך פלילי, שאינו עצור או אסיר, איננה צריכה הכרעה, שכן בית המשפט סבור היה כי יש מקום להתייצבות הנאשם באופן פיזי לדיון וזאת מהטעמים אשר פורטו בבקשה, ובין היתר ובעיקר בשל בקשת הנאשם להורות על ביטול פס"ד שניתן בהיעדרו. נקבע כי על הנאשם להתייצב באופן פיזי לדיון.

10. בתאריך 20.01.2026 הוגשה בקשה נוספת ולפיה, ביקש הנאשם למשוך את הבקשה לביטול פסק הדין, להורות על ביטול הדיון ולקבוע את גובה הקנס המקורי ללא תוספות. בבקשה נטען כי הנאשם מצא עצמו בפני דילמה האם לוותר על יום עבודה ולשאת בעלויות כבדות ולהתייצב פיזית או לוותר בפועל על מימוש יומו בבית המשפט.

11. בתאריך 21.01.2026 ניתנה החלטה מפורטת ובה הותר לנאשם להשתתף בדיון באמצעות היוועדות חזותית. בתאריך 22.01.2026 התקיים דיון לגוף הבקשה כאשר הנאשם היה מיוצג ע"י עו"ד והשתתפותו הייתה בהיוועדות חזותית מהיכל בית משפט השלום באילת.

טיעוני הצדדים

12. **ב"כ הנאשם** הפנה לסעיף 130ח לחסד"פ בכל הקשור לביטול גזר דין שניתן שלא בפני הנאשם והצורך בבדיקת שני עניינים: האחד, סיבה מוצדקת לאי התייצבות והסוגיה השנייה, הדבר דרוש למניעת עיוות דין.

ביחס לטענות ההגנה, טען ב"כ הנאשם כי בסרטון של מצלמת הגוף של השוטר לא נשמעת מוזיקה. נשמעות דפיקות בדלת של השוטר כך שזה מלמד על מידת הרעש.

כמו כן, ציין כי עפ"י תקנה 3א לתקנות למניעת מפגעים, רשום בצורה מפורשת באילו מקומות אסור להשמיע רעש והם: תחת כיפת השמיים, במקום שאינו תחת כיפת השמיים אולם אינו סגור מכל צדדיו והשלישי הוא בניין שיש בו יחידות מגורים.

לטענת ב"כ הנאשם, המקום שאליו הגיעו השוטרים איננו אף אחד משלושת המקומות הללו ולפיכך, עפ"י התקנה הזו הדו"ח לא היה אמור לבוא לעולם. עוד טען ב"כ הנאשם כי השוטר נכנס למקום ושאל מי גר במקום, ונזרק "כן" מאיזשהו מקום אך אין שום אמירה פוזיטיבית של הנאשם בדבר מגורים במקום (עמ' 4, שורה 18, לפרוטוקול מיום 22.01.2026). עוד טען ב"כ הנאשם כי הפרקטיקה הנוהגת היא שמעירים למי שמקיים רעש ולא נותנים דו"ח, כלומר מסתפקים באזהרה. בנוסף, ציין כי המאשימה לא הציגה בדל של בדיקה של עוצמת הרעש. כמו כן, לא נעשו בדיקות כדי להוכיח שהנאשם גר במקום ואם הייתה נעשית בדיקה כזו במצלמות האבטחה, באזור היו רואים שהנאשם הגיע כמה דקות לפני כן למקום.

ביחס לאישור המחלה, ביקש ב"כ הנאשם להפנות לת"ק ב"ש, 2135-11-15, שם נקבע כי ביטול פס"ד הוא מכוח שיקול דעת כללי ויש לבחון את הסיבה לאי התייצבות.

עוד הפנה להליך ת"ק 59721-02-20, שם הנאשם לא התייצב בגלל מצבו הרפואי וצירף אישור מחלה. בקשתו התקבלה.

לבסוף, טען כי חוק למניעת מפגעים בסעיף 2 שבו הוא מדבר על אחריות קפידה והיה על המאשימה להוכיח את היסוד העובדתי שקיים רעש ועוצמת הרעש. בנוסף ציין כי צריך להוכיח שאותו רעש בא להפריע ולהטריד אדם אחר, והתלונה של השכנים לא מספקת.

כמו כן, ציין כי הנאשם היה בבית קרקע פרטי ואף אחד משלושת המקומות האלה לא מופיע שם. עוד ציין כי לא ניתן להרשיע אדם רק בשל נוכחות אקראית במקום וזה המצב לגבי הנאשם.

13. **ב"כ המאשימה** טען ביחס לאישור המחלה כי הנאשם לא הסביר בכלל במה חלה ומה מנע ממנו להגיע לדיון. כמו כן, הפנה לכך כי בקשת הנאשם לביטול פסה"ד שניתן בהיעדרו הוגשה לאחר שחלפה שנה, וזאת לאחר שהדו"ח הגיע למרכז לגביית קנסות וזה פגע לו בחשבון.

ביחס לטענת הסנגור לעיוות דין ציין כי טענת הנאשם לפיה הוא לא קשור לאירוע וכי נוכחותו היא אקראית הפנה בהקשר זה לסעיף 14 בטענה שעל הנאשם הראיה וככל שהוא לא אמר דבר במקום לשוטר שהוא לא גרם לרעש, אין לקבל את דבריו כעת.

ביחס לכך שלא מדובר במקום מגורים הפנה לסרטון וגם לכך שהתלונה נוצרה דרך שכנה שגרה בסמוך שהתלוננה על הרעש. ביחס לעוצמת הרעש, הפנה לערעור פלילי 151/84, פסיקה המהווה הלכה מרכזית בכל הקשור להוכחת רעש בדרך המקובלת לרבות באמצעות עדויות ולא רק באמצעי מדידה לעוצמת הרעש. עוד הפנה לבג"צ 5318/21 וכן ת"א 8544-07-20 בעניין יישום הלכה זו, וכן לת"א 40656-05-15, וכן לת"ק 52617-02-15 בכל הקשור להוכחת רעש בהסתמך על סרטונים.

לבסוף, ציין כי הנאשם הקים רעש שהטריד את השכנים ובשל כך קיבל דו"ח.

לדידו, נוכח העובדה כי הנאשם מבצע שימוש לרעה בהליך של ביטול פס"ד כעבור שנה, השימוש נעשה בכדי להחזיר את המצב לקדמותו ולחזור לנאשם כסף.

בנסיבות אלה, ביקש להטיל על הנאשם הוצאות בשל בזבוז הזמן השיפוטי, הוצאות התביעה. כמו כן, הביע התנגדות להקטנת החוב מבחינת הריביות ולביטול פסה"ד.

דיון והכרעה

1. בקשה לביטול פסק דין נשענת על שני תנאים כאמור בסעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי **[נוסח משולב]**, תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

2. מן המקובץ עולה כי תנאי להגשת הבקשה הוא שהעדר ההתייצבות היה מוצדק או שהדבר דרוש למניעת עיוות דין. כך או כך, על הבקשה להיות מוגשת בתוך 30 ימים מהיום שהומצא פסק הדין לנאשם. להלן נדון בתנאי הבקשה במקרה דנן.

א. הגשת בקשה לביטול פסק הדין תוגש בתוך 30 ימים מיום המצאת פסק הדין -

3. בתאריך 19/9/24 ניתן פסק הדין בהיעדר התייצבות הנאשם. בגזר הדין נקבע כהאי לי שנא: "המזכירות תמציא את פסק הדין לידי הנאשם במסירה אישית". (מפנה לעמ' 2 ש' 22 לפרוטוקול הדיון מיום 19/9/24).

4. בתאריך 30/9/24 בשעה 19:04 נמסר פסק הדין על ידי פקיד מסירה לידי הנאשם (מפנה לאישור המסירה שנסרק לתיק ומספרו: 84126995269). בנסיבות אלה, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם קיבל את פסק הדין ויכול היה להגיש את הבקשה בתוך 30 ימים כנקוב בחוק.

5. הנאשם הגיש בקשה לביטול פסק הדין בחלוף למעלה משנה קרי, בתאריך 9/11/25 ולא נשמע כל הסבר, כל שכן כזה המניח את הדעת, מפי הנאשם ו/או בא כוחו ביחס לשיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין.

6. על פניו, לא הוצג כל טעם מיוחד להיעתר לבקשה בהינתן השיהוי המשמעותי בהגשתה.

ב. בחינת קיומה של הצדקה לאי ההתייצבות לדיון

7. ראשית אציין כי על פניו, ומבלי להתייחס למהות המסמך הרפואי שהוגש על ידי הנאשם בצירוף לבקשה, אם חש הנאשם שלא בטוב מדוע לא הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון? שהרי בוצעו פניות קודמות והוגשו בקשות קודמות על ידו. יתרה מכך, מדוע לא הגיש הנאשם בקשה לביטול פסק הדין בסמוך לאחר מועד הדיון? אין הסבר להתנהלות זו.

8. שנית ולגופו, נתייחס למסמך עצמו. המסמך מציין כי הנאשם לא מסוגל לעבוד בין המועדים 18/9/24 ועד 21/9/24. המסמך אינו מתייחס בשום אופן להימנעות מהשתתפות בדיון משפטי או התניידות לדיון. כאמור הפסיקה לא הכירה במסמך מעין זה כמבסס סיבה לאי התייצבות [ראה: 555/13 עפר כהן נ' משטרת ישראל (נבו, 4.2.13)]. עוד נקבע כי אין לקבל אישור מחלה של נאשם אשר לא מצוין בו כי הוא מיועד לבית המשפט והוא אינו ערוך ע"פ פקודת הראיות (ראו: תתע"א (תעבורה - מרכז) 594-02-25 מדינת ישראל נ' חמזה משעשע (נבו, 8.4.25); ע"פ (חי) 11673-03-09 שובאש ארקאן נ' מדינת ישראל (נבו, 5.5.09).

עוד מצאתי לציין כי הליך ת"ק 59721-02-20, שאזכר ע"י ב"כ הנאשם כמבסס קבלה של היעדרות על בסיס אישור רפואי, אינו דומה להליך דנן. דשם, דובר בהליך של תביעה קטנה

שבמסגרתה התובע הגיש אישור רפואי. לא ברור מהו האישור הרפואי שהוגש וכן בית המשפט קיבל את הבקשה תוך הטלת הוצאות שנגרמו בשל ביטול הדין. אין ללמוד מהליך זה גזירה שווה לעניין דנן.

9. יחד עם זאת, הגם כך, סברתי כי יש מקום להידרש לשאלת עיוות הדין. שהרי, מלאכתו של בית המשפט היא עשיית צדק וככל שיש חשש לפגיעה בצדק שומה על בית המשפט לשוב ולבחון את הדברים. משכך, החלק הארי של הדיון שהתקיים בפניי התרכז בשאלת טענות ההגנה (מפנה לעמ' 3 ש' 19 לפרוטוקול הדין מיום 22/1/26). הלכה למעשה, הדיון התנהל באופן ענייני, לגופן של טענות ההגנה תוך התייחסות למסד הראייתי הקיים בהליך זה ותוך מתן האפשרות, לשני הצדדים, להשמיע ולהציג את טיעוניהם כדבעי ולרבות הגשת ראיות.

ג. עיוות דין - בחינת טענות ההגנה לגופן

10. הנאשם טען מספר טענות המתייחסות לדו"ח: נטען כי הנאשם לא היה בעל השליטה במקום; עוצמת הרעש לא הוכחה; המקום בו שהו, בית פרטי שאינו עונה להגדרה בחוק; השוטר שהגיע לא נתן אזהרה כפי הפרקטיקה המקובלת אלא נתן דו"ח בשל מוטיבציית יתר שהייתה לו;

11. להלן נדון בטענות בראי החוק, הפסיקה והתשתית הראייתית הקיימת בהליך זה כסדרן, בבחינת האומר על הראשון ראשון ואחרון אחרון (**משנה אבות ה ז**).

12. נציין כי בהתאם להסכמות הצדדים הוגשו המוצגים הבאים:

דו"ח פעולה של השוטר - ת/1; סרטון מצלמת גוף של השוטר המתעד את האירוע - ת/2; דו"ח הגנת הסביבה - נ/1;

12.1 מקום הרעש -

ב"כ הנאשם טען כי המקום בו שהה הנאשם יחד עם האחרים אינו עונה להגדרות המקום המופיעות בתקנות למניעת מפגעים.

תקנה 3א לתקנות למניעת מפגעים(מניעת רעש), תשנ"ג-1992 קובעת:

רעש באמצעות מכשירי קול

3.(א)לא ישיר אדם, לא יצעק ולא יפעיל כלי נגינה, מקלט רדיו או טלוויזיה ולא יקים רעש באמצעות פטיפון, רמקול, מגביר קול או מכשירי

קול כיוצא באלה בין השעות 14.00 ל-16.00 ובין השעות 23.00 ל-7.00
למחרת, באזור מגורים באחד מהמקומות האלה:

- (1) תחת כיפת השמים;
- (2) במקום שאינו תחת כיפת השמים, אולם אינו סגור מכל צדדיו כלפי חוץ, או שדלתותיו, חלונותיו או פתחיו האחרים אינם סגורים כולם;
- (3) בבנין שיש בו יחידות מגורים (להלן - בנין מגורים).

[ההדגשה אינה במקור - מ.ע.כ].

אין מחלוקת כי מדובר באזור מגורים. בצפייה בסרטון מצלמת הגוף של השוטר (ת/2) נראים השוטרים צועדים בשביל צר בין בתים כאשר הם מגיעים למבנה, נכנסים אליו באמצעות פתיחת דלת ברזל (שער). לאחר הכניסה ישנו מסדרון ובו מספר דלתות בשורה כאשר הרושם הוא שכל דלת מהווה יחידה נפרדת. (בית שחולק ליחידות). הנאשם והאחרים שהו באחת היחידות בשורה זו. בנוסף, המבנה עצמו נמצא במעין מבנה רכבת היינו, שורת בתים צמודים אחד לשני כאשר בין שורת בתים אחת לשורה שממולה מפריד שביל צר (מפנה להערת בית המשפט במהלך הדיון עצמו עמ' 7 ש' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 22/1/26 וכן לת/2).

תכלית החוק היא למנוע הקמת רעש בסביבת מגורים בשעות המנוחה. החקיקה נועדה להבטיח איכות סביבה לאדם ולהגן על זכותו לחיים בריאים, הוגנים ואנושיים ובכלל זה הזכות לשהות בביתו בשקט ובשלווה מיוחד בשעות המנוחה. כפי שפורט בהרחבה, תיאור היחידה בה שהה הנאשם במועד הרלבנטי מעיד כי מדובר ביחידה אחת מתוך מספר יחידות באותו מבנה. ובכל מקרה, מדובר במבנה הנמצא בצמוד לבתים אחרים הנמצאים בצמוד אליו במעין מבנה שרשרת ולמולו. בפסיקה נקבע כי גם אם מדובר בבית פרטי או בבית דו משפחתי הרציונאל של תכלית החוק מתקיים והתקנה חלה בשווה גם על מבנים אלה (ראו תאד"מ (שלום כ"ס) 46486-06-21 משה חנן נ' אבי מזרחי (נבו, 6.10.24); ע"א (מחוזי ב"ש) 67215-01-24 חנה זלדה מייזוס נ' דוידאשווילי (נבו, 9.3.25)).

ועוד, הגדרת "בנין מגורים" כיוונה לקיומן של יחידות דיור נוספות המצויות בצמידות כך שקיומו של רעש בדירה אחת מפריע את מנוחת יתר השכנים באותו קומפלקס מגורים. כוונה זו מתקיימת באופן ברור במקרה דנן נוכח צמידות יחידות הדיור באותו מבנה וקיומן של דירות/בתים נוספים בצמידות למבנה זה.

בנוסף והרבה מעבר לדרוש, בית המשפט העליון קבע כי יש להבחין בין שני רבדים של רעש: רעש 'חזק ובלתי סביר' לבין רעש 'בעלמא'. סעיף 2 לחוק למניעת מפגעים (מניעת רעש) קובע כי חל איסור על כל אחד, בכל מקום (ולרבות בבית פרטי), בכל שעה, להקים רעש חזק ובלתי סביר. תקנה 3 לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש) קובעת איסור על הקמת רעש בעלמא (גם אם אינו חזק ובלתי סביר) בשעות הנקובות בתקנה באזורי מגורים. ראו הקביעה בבג"ץ 5318/21 עיריית רעננה נ' משטרת ישראל (נבו, 18.5.22):

"משמיענו כי נקבעו שני רבדים, ביחס לאיסור על השמעת רעשים. האחד, עניינו

באיסור על השמעת רעש בלתי-סביר, החורג ממפלס הרעש המותר. איסור זה, חל לאורך כל שעות היממה, מבלי להבחין בין שעות מנוחה ושינה (14:00 עד 16:00, ו-23:00 עד 7:00), לבין שעות 'רגילות'. לעומת זאת, הרובד השני, עניינו באיסור על השמעת רעש בעלמא - גם אם אינו עונה על הגדרת 'רעש בלתי-סביר' - בשעות המנוחה (14:00 עד 16:00) ובשעות השינה (23:00 עד 7:00)."

לפיכך, ממילא חל איסור על הקמת רעש חזק ובלתי סביר בכל מקום, בכל מבנה ובכל שעה, כאמור בסעיף 2 לחוק.

12.2 בעל השליטה במקום

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם אינו בעל השליטה במקום וכי מדובר בהימצאות אקראית שלו שם. לדידו, אילו היו השוטרים בודקים במצלמות האבטחה היו מגלים שהוא הגיע לשם זמן קצר לפני כן.

ראשית, טענה זו היא בבחינת **טענה כבושה** שכן היא לא עלתה אפילו במרומוז בכל השיח שהתקיים עם השוטרים ותועד במצלמת הגוף של השוטר ת/2.

ברי הוא שבשלב זה, אין כל אפשרות אף לבדוק את הטענה כך שמשקלה של הטענה הכבושה ממילא אפסי. בנוסף, הטענה עלתה ללא כל תימוכין.

שנית, אין נפקות לשאלה מי הגיע למקום ומתי. שכן, במועד הרלבנטי נבחנת השאלה מי הוא בעל השליטה במקום כשנקודת המוצא היא שבעל השליטה במקום אחראי למקום על מכלול היבטיו. לא בכדי שאל השוטר מי מתגורר בבית? ולהלן נביא ציטוט מהשיח שהתנהל במקום עם השוטרים שהגיעו:

שוטר: מי גר פה?

אדם שפתח את הדלת לשוטר: מצביע על הנאשם

שוטר: מי בעל הבית?

אדם שיושב עם כובע שחור בתוך הבית, לשמאלו של הנאשם: "הנה עומרי"

שוטר מצביע על הנאשם ושואל: "אתה בעל הבית?"

הנאשם: כן

שוטר: אז מה אני מדבר אתה לא שומע?

נאשם: לא שמעתי מה אתה אומר מה אתה רוצה?

שוטר: תן לי ת.ז.

(שעון עצר בת/2, מצלמת הגוף של השוטר 1:05 ואילך).

מן המקובץ עולה כי לא זו בלבד שהטענה שטען הנאשם היא בבחינת טענה כבושה שאין לה כל תימוכין אלא, היא עומדת **בסתירה מוחלטת** לחומר החקירה. האחרים ששהו בדירה קרי, האדם שפתח את הדלת לשוטרים והאדם שישב לשמאלו של הנאשם, שניהם הצביעו על הנאשם כמי שבעל המקום ואף הנאשם עצמו אישר שהוא בעל המקום.

משכך, הטענה נדחית.

12.3 עוצמת הרעש

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא הוכיחה את עוצמת הרעש. לדידו, ממצלמת הגוף של השוטר ניתן לשמוע את הדפיקות בדלת וניתן ללמוד על עוצמת הרעש שהיא אינה בעוצמה חזקה. עוד ציין כי המאשימה לא הוכיחה שהרעש הפריע או הטריד אדם ובעניין זה תלונת השכנים אינה מספקת.

סעיף 2 לחוק למניעת מפגעים למעשה קובע שני מבחנים מצטברים:

האחד, שמדובר ברעש חזק או בלתי סביר **והשני** שהרעש הטריד או הפריע.

ביחס להוכחת הרכיב של רעש חזק ובלתי סביר נקבע כי ניתן להוכיח את הרעש בכל דרך הוכחה המקובלת בדין ולא רק למדידה באמצעות כלי מדידה. כן נקבע כי ניתן להוכיח את הרעש באמצעות עדים ולרבות שוטר או פקח שבאמצעות חושיו קלט ושמע את הרעש והוא מציין את עוצמתו [ראו והשוו: ע"פ 151/84 **חברת חשמל לישראל בע"מ נ' פנחס פרשט** (לט(3), 17/7/85)]; ת"א (שלום י-ם) 8544-07-20 **רועי חוג'ה נ' אסתר יצחקוב** (23.01.2023); כמו גם הערעור שהוגש ונדחה ע"א (מחוזי י-ם) **רועי חוג'ה נ' מדינת ישראל** (נבו 18/7/23); ת"א(שלום ת"א) 51876/07 **ג'רפי נ' בונה**, (30.8.2010 נבו); ת"א (שלום ת"א) 93433/99 **שיפמן נ' ברנשטיין** (17.6.2002 נבו); ת.פ (שלום י-ם) 14038-03-14 **מדינת ישראל נ' איתי (סטורזי) פטרולי** (נבו, 24/3/15);

ומהתם להכא, במקרה דנן, השוטרים הגיעו בעקבות תלונה של שכנים וכך נרשם בפרטי המקרה בת/1: "**דירה באילת שד יעלים 310(בית פרטי). מדווח/ת כי רעש חזק של מוזיקה מהשכנים**".

השוטר שהגיע למקום כתב בדו"ח הפעולה - ת/1 כהאי לי שנא: "**שמענו רעש מוזיקה חזקה מהדירה**".

עולה ממסמך נ/1 דו"ח הגנת הסביבה: "**מדובר בארבעה אנשים שישבו בדירה שמעו מוזיקה בקול גבוה מטלויזיה**".

ממצלמות הגוף של השוטר (ת/2) עולה כי השוטר עם הגעתו, לאחר שנפתחת הדלת מבקש לכבות את המוסיקה. בהמשך קיימת התייחסות נוספת לרעש ממוסיקה:

אדם שפתח את הדלת לשוטר ועמד בדלת (להלן יכונה: "אדם"): כל הרעש הזה לא היה מהמוסיקה היה פה איזה חתול מסריח....

השוטר: חתול?

אדם: כן מציק לכל היחידות.

אדם: בקטע טוב ..

השוטר: כן בקטע מצוין

אדם: באמת היה חתול....

השוטר: הטרנסים והבומים זה מהחתול?

(שעון עצר 01:22 - ת/2).

מן המקובץ עולה כי השכנים התלוננו על רעש **מוזיקה חזקה** שנשמעה מהדירה, שוטרים שהגיעו למקום שמעו רעש של **מוזיקה חזקה** אף הם ואף כשהגיעו ביקשו לכבותה.

האדם שפתח את הדלת **לא חלק על עצם עובדת קיומו של רעש** אלא ציין כי מקור הרעש הוא בחתול: "כל הרעש הזה לא היה מהמוסיקה אלא מחתול.....".

טענה זו, לפיה מקור הרעש הוא חתול, אינה מתיישבת עם מכלול הראיות בתיק.

לבסוף נציין כי הא ראיה לכך שהרעש הטריד את מנוחת השכנים היא בעצם הפנייה למשטרה להפסקת הרעש. (מפנה לת/1 דו"ח הפעולה המדבר בעד עצמו בכל הקשור לפתיחת האירוע ופרטי המקרה).

12.4 פרקטיקה נוהגת אזהרה חלף מתן הודעת קנס - האומנם?

ב"כ הנאשם טען כי השוטר היה בעל מוטיבציית יתר ונתן הודעת תשלום קנס חלף אזהרה.

יובהר כי אין קביעה לפיה החוק או התקנות מחייבות מתן התראה קודם להודעת קנס. מתן דו"ח ללא אזהרה מוקדמת נחשב לפעולה כדין, ולעיתים אף נגזר ממדיניות פיקודית של המשטרה.

באשר לסמכות השוטר לרשום הודעת קנס, סמכות זו תלויה בשיקול דעתו של השוטר בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. ראה סעיף 10(ב) לנוהל משטרה (אג"מ) 220.012.03 מטרדי רעש שקובע: " **מצא שוטר ראיות לביצוע עבירה, יבצע אכיפה ע"י רישום דו"ח ברירת משפט או פתיחה בחקירה בהתאם לשיקול דעתו של השוטר, בהתחשבות בחומרת האירוע, מדיניות האכיפה של מדור הגנ"ס או מדיניות מפקד היחידה.**" (הסימון בקו לא במקור - מ.ע.כ).

לאחר שצפיתי בסרטון עולה כי השוטר ביצע את עבודתו בצורה מקצועית ועניינית. רשם את הנוכחים במקום, בירר מי בעל השליטה במקום, מסר להם לכבות את מוקד הרעש. ביקש שיהיו

בשקט וציין כי הודעת התשלום תישלח בדואר. לא מצאתי פגם שנפל בהתנהלותו ולרבות באופן הפעלת סמכותו.

מן המקובץ עולה כי הודעת הקנס אשר נתנה לנאשם בגין הקמת רעש בדין יסודה ולא שוכנעתי כי נגרם עיוות דין.

סוף דבר, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

לפנים משורת הדין, ונוכח הצהרת הנאשם כי הוא נכה בשיעור 100% (עמ' 8 ש' 20 לפרוטוקול מיום 22/1/26) ולא בלי התלבטות, אני קובעת כי הנאשם ישלם את תשלום הקנס המקורי בסך של ₪350 ללא תוספת פיגורים והצמדות.

השוברים יונפקו על-ידי המאשימה לכתובתו של הנאשם, והקנס ישולם בתוך תשעים יום מיום קבלת השוברים.

הקנס ישולם לטובת הקרן לשמירה על הניקיון.

המזכירות תמציא את ההחלטה לידי הצדדים במערכת הנט.

ב"כ הנאשם יגיש הודעה בתוך 5 ימים מהיום אודות העברת ההחלטה לידי הנאשם - המזכירות תעקוב.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

בחלוף מועד תקופת הערעור אני מורה על החזרת התקן דיסק און קי (סומן ת/2) לידי ב"כ המאשימה. ככל שיש לב"כ הנאשם התנגדות, יגיש הודעה מתאימה.

ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ו, 04 פברואר 2026,
בהעדר הצדדים.